

[Justitsministeren.]

Schalburgkorpset o. s. v., skal inddrages til Fordel for Statskassen, indføjes der i den nu foreslåede § 5 foran „Hipo-, Sommer- eller Schalburgkorpset“ Ordene: „Danmarks nationalsocialistiske Arbejderparti“, saa at dette Parti altsaa falder ind under de Organisationer, hvis Formue skal inddrages til Fordel for Statskassen. Som nyt Stykke til § 5 føjes:

„De i Lov Nr. 406 af 28. August 1945“

— det er Loven om Værnemagere —

„indeholdte Regler om Konfiskationskrav finder tilsvarende Anvendelse.“

Jeg kommer derefter til Straffelovstillæggets § 6 — den Paragraf, der handler om Fortabelse af almen Tillid. Baade det juridiske Udvalg og vi i Justitsministeriet har været enige om — og dertil har Folketingets Flertal sluttet sig —, at man maa bort fra denne Fortabelse af almen Tillid. Dette Begreb falder altsaa bort fremtidig, og i Stedet for faar § 6, Stk. 1, følgende Affattelse:

„Den, der findes skyldig i noget efter denne Lov strafbart Forhold, fortaber de nedenfor nævnte Rettigheder...“

— og saa nævnes de Rettigheder, som vedkommende fortaber. En Del af dem er identiske med de Rettigheder, der fortabes ifølge den nugældende § 6, medens nogle af de oprindelige er taget ud, og der er føjet enkelte andre til. Punkt 5, der i Loven lyder som følger:

„Ret til at virke som Præst for noget Trossamfund eller til at udøve Undervisningsvirksomhed af nogen Art“, foreslaas affattet saaledes:

„Ret til at virke som Præst for noget Trossamfund eller til at udøve Undervisningsvirksomhed ved offentlige eller private Skoler eller Kursus af nogen Art eller virke som Leder inden for nogen Ungdomsorganisation.“

Der er altsaa tilføjet: „eller virke som Leder inden for nogen Ungdomsorganisation“, hvilket vi har fundet rimeligt og naturligt, medens den nuværende Bestemmelse om Retten til at udøve Undervisningsvirksomhed af nogen Art — altsaa af enhver Art —, der omfatter al Undervisningsvirksomhed, er blevet begrænset til: „Undervisningsvirksomhed ved offentlige eller private Skoler eller Kursus af nogen Art“, saa at vedkommende altsaa ikke er udelukket fra at give (privat) Timeundervisning eller lignende.

Endvidere er der en ny Bestemmelse under Punkt 8 i § 6, Stk. 1, ifølge hvilken

„Ret til at virke ved Dagspressen eller politisk Tidsskrift som Udgiver eller Redaktør eller til at være økonomisk interesseret i Dagblad eller politisk Tidsskrift“

ogsaa kan fortabes. Denne Regel findes, som sagt, ikke i den nugældende Lov. Paa den anden Side er de nuværende Bestemmelser under Punkterne 8 og 9 bortfaldet, hvorefter fortabes Retten til at drive selvstændig Næring, hvis Udøvelse er betinget af Næringsbrev eller anden lignende Adkomst, og Retten til Pension, Understøttelse eller anden Ydelse af det offentlige, hvis Opnaaelse eller Nydelse i Lovgivningen er betinget af, at vedkommende ikke er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling eller lignende. Disse Bestemmelser er altsaa faldet bort, idet man mener, det er naturligt, at de almindelige Regler gælder her. Der er jo en Lov af — saa vidt jeg husker — 1939, hvori der er fastsat bestemte Regler om de Rettighedsfortabelser, der følger af, at man idømmes Fængselsstraf.

Stk. 2 i § 6 er nyt og lyder saaledes:

„Bortfalder Straffen i Medfør af § 1, Stk. 2, eller hvor Strafbortfald i øvrigt er hjemlet, kan Retten bestemme, at kun de under Nr. 1—3 nævnte Rettigheder“ — det vil sige Stemmeret og Valgbarhed, Ret til offentlig Tjeneste og Ret til at gøre Militærtjeneste —

„skal fortabes, eller efter Omstændighederne, at Rettighedstab ikke skal finde Sted.“

Det er noget helt nyt, der her indføres.

Stk. 3 er ogsaa nyt. Det hedder heri:

„Rettighedsfortabelsen sker, saafremt Straffen fastsættes til Fængsel i 4 Aar eller derover, for bestandig, og ellers for 5 Aar“. I den nugældende Lov staar der, at Fradømmelsen sker for bestandig, under særlig formildende Omstændigheder dog for et ved Dommen bestemt Tidsrum, ikke under 5 Aar.

I Stk. 4 fastsættes det, at Rettighedsfortabelsen, hvis den sker paa Tid, regnes fra den Dag, da Straffen er udstaaet eller eftergivet; og saa føjes der til:

„I Tilfælde af Løsladelse paa Prøve regnes Fristen fra den Dag, da Straffen vilde have været udstaaet, saafremt Prøveløsladelse ikke var sket.“

Endelig fastsættes det som noget nyt i Stk. 5, at

„sker Rettighedsfortabelsen i Forbindelse med en Dom, ved hvilken Straffen anses for bortfaldet, regnes Fristen fra den Dag, da Dommen bliver endelig.“